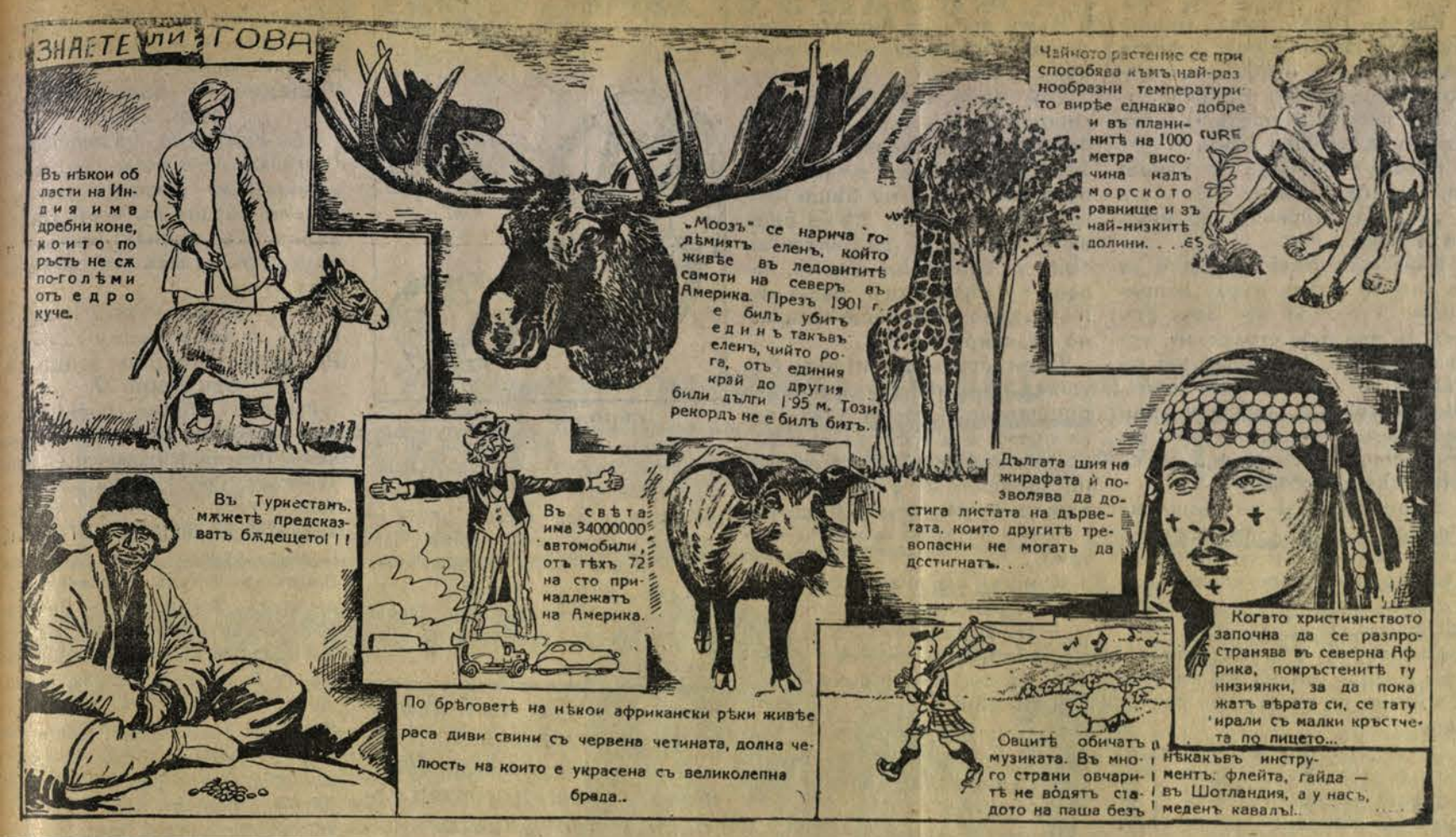

РЖЧНА РАБОТА

Една малка „ясла"

Ако обичате птичкитѣ, не ги измжчвайте, като ги държите затворени.

Постройте тази малка „ясла", около която малкитѣ ви крилати приятели ще идатъ да кълватъ зрънца . . . и това ще бжде голѣма радость за васъ.

Отвѣсната часть ще бжде висока отъ 20 до 25 сантиметра и широка отъ 8 до 10 см.

Подътъ ще бжде 16 см. на 9—12 см. широчина.

Страницитѣ ще бждатъ около 9 и 7 см. отвѣсно и 10 см. при основата.

Покривътъ, около 14 см. дългъ, на 10 см. широкъ.

Рисунката показва какъ да се сглобятъ много лесно тия петь части.

Остава ви само да окачите малката „ясла", пълна съ просо, ни външната страна на прозореца си.

Отговоръ на историческитѣ думи отъ брой 28

1. По-добре е да умрешъ веднажъ, отколкото постоянно да се страхувашъ. — Цезаръ.

2. Хайде, Бонапарте, спаси Наполеона! — Наполеонъ.

3. Картегенъ трѣбва да се разруши! — Катонъ.

4. Мълчанието на народитѣ е урокъ за царетѣ. — Абатъ дьо Бове.

Свѣтовната консумация на петролъ, на тежки масла и на бензинъ е такава — твърди американскиятъ професоръ Еглофъ — че следъ петнадесеть години петролнитѣ кладенци ще бждатъ изчерпани.

Споредъ изчисленията, подземнитѣ експлоатирани петролни пространства представляватъ само около 13 милиарда бурета.

Но нѣма мѣсто за безпокойство, защото днесъ е възможно да се получава бензинъ отъ катрана и отъ каменнитѣ вжглища. „Има, казва професоръ Еглофъ, 7400 милиарда тона каменни вжглища на дълбочина по-малко отъ 1,000 метра подъ повърхностьта на земята и това количество е достатъчно да продоволствува свѣта съ петролъ за 24,000 години".

„Па после ще видимъ"! би могъль да прибави той.

Когато искатъ да угоятъ бързо нѣкоя птица, тъпчатъ я съ храна.

Ученитѣ агрономи сж открили, че сжщо така могатъ да се тъпчатъ дърветата, които, по разни причини, не извличатъ достатъчно храна съ коренитѣ си.

Пробива се малка, около 5 милиметрова дупка въ дънера на дървото. Въ тая дупка се пъхва една стъклена цевь и на дървото се инжектира течность, съставена отъ разни химически хранителни препарати.

Особено за слабитѣ ябълкови дървета, това срѣдство е дало отлични резултати.

Степеньта на културата у руския народъ бързо напредва. Смѣта се, че преди войната не е имало повече отъ 2 милиона и половина читатели на вестници въ огромната империя. Днесъ тѣ сж повече отъ 40 милиона и два московски ежедневници иматъ тиражъ повече отъ 1.600.000.

Ръдиярдъ Киплингъ, погребанъ неотдавна въ Вестминстерското абатство, е дължалъ малкото си име на факта, че баща му и майка му се били срещнали за пръвъ пжть на брѣга на прелестното езеро Ръдиярдъ въ графството *Cheschire*.

Когато младиятъ Киплингъ се родилъ въ Бомбай, кръстили го Ръдиярдъ, въ споменъ на „годежното езеро".

Интересно е да се получи отъ Нова-Зеландия карта съ следното съдържание:

МАЛКО СМѢХЪ

У търговеца на гължби

Клиентътъ, къмъ момченцето на търговеца. — Добре ли върви търговията на баща ти?

Момченцето. — Ами разбира се, господине; хей оня гължбъ е продаванъ вече петнадесеть пжти.

— Ама, какъ така?

— Е, така, той е пресиранъ гължбъ и следъ всѣка продажба се връща въ гължбарника.

Синътъ на единъ американски милионеръ е наказанъ, защото е направилъ грѣшка при събирането.

— Съ колко съмъ сгрѣшилъ, попита той.

— Съ дванадесеть долара, — отговори професорътъ.

— Толкова приказки за дванадесеть долара! Ето ги. Да не говоримъ повече.

Съвременни деца

— Лили, какво искашъ да станешъ по-късно.

— Азъ бихъ искала да стана млада вдовица, много богата.

— Много се ядосвахъ, че гаргитѣ идѣха въ нивата ми и кълвѣха житото.

— И?

— Тогава направихъ такова страшно плашило, че тѣ не само че не идватъ вече, но даже една отъ тѣхъ ми донесе зърната, които бѣше откраднала миналия день.

Учителятъ — Ако Людвикъ XIV бѣше още живъ, какво щѣше да си мисли за нашитѣ картечници, топове и модерни танкове?

Ученикътъ. — О, ако Людвикъ XIV бѣше още живъ, той щѣше да бжде толкова старъ, че това никакъ нѣмаше да го интересува.

Ветеранъ отъ 1870 г. разказва случки изъ войната:

— Изведнажъ една граната откжсна главата на капитана. Последнитѣ му думи бѣха: „Отмъстете за смъртьта ми".

Човѣкъ трѣбва да попадне въ английска мъгла, за да разбере какво е истинска мъгла.

Единъ день, единъ автомобилистъ, съ запалени фарове, се помжчи да се движи въ такава мъгла съ бързина сто метра въ часъ. Изведнажъ той видѣ предъ автомобила, на метъръ разстояние, една възрастна дама.

— Внимавайте госпожо, извика той. Не трѣбва да се движите въ срѣдата на улицата изъ такава мъгла.

— По-тихо, млади господине, отговори тя. Знаете ли, че вие сте на тротоара?

— Никаква треска, извика докторътъ. Пулсътъ ви е съвършено правиленъ.

— Вѣрвамъ, докторе, сложили сте си пръста на часовника ми — гривна!

„Утре е Бъдни вечеръ. Ще се издушимъ отъ горещина. Всички се кжпятъ по два пжти надень на плажа. Лѣтниятъ спортъ е въ разгара си. Сливитѣ започватъ да зрѣятъ, а житото вече е ожънато.

Стриженето на овцитѣ започна по-рано, за да ги спасятъ отъ мжкитѣ на горещинитѣ".

Печатница „РАДИКАЛЪ"

— А замина ли вече? попита пиратътъ неспокойно.

— На обѣдъ. За Шагръ, както ми казаха.

— Значи, ще отиде въ Панама.

— Така мисля.

— На кой корабъ се качи?

— На Андалузия.

— Военен корабъ.

— Да, военен, съ двайсеть и четири топа.

Кармо неблагоразумно направи гнѣвенъ жестъ

Нотариусътъ, който отъ нѣколко минути го наблюдаваше внимателно, вдигна изведнъжъ глава и каза:

— Какъвъ интересъ има Председателя на Кралския сждъ въ Панама да знае тия нѣща? Любопитенъ съмъ да чуя, господине.

— Не зная, отговори бавно Кармо.

— А! . . .

Следъ като мълча единъ мигъ, нотариусътъ попита ненадейно:

— Не сте ли ходили въ Маракайбо преди много години?

Пиратътъ насмалко щѣше да подскочи, но бързо се овладя и отговори:

— Само единъ пжть, господине, преди два месеца. Защо питате?

— Защото ми се струва, съмъ чувалъ гласа ви.

— Смѣсвате ме съ нѣкого.

— Не съмъ увѣренъ въ това, подчерта нотариусътъ съ тонъ, който смути пиратитѣ. Но то бѣше много отдавна, може да се лъжа. Страшниятъ Черенъ Пиратъ тогава бѣше още живъ.

— Познавате ли го?

— Да, за мое нещастие, и по негова вина изгубихъ една хубава кжща, която бѣ унищожена отъ пожаръ.

— Никога не сте ми разказвали това прик-

лючение, — каза донъ Рафаелъ.

— Черниятъ Пиратъ съ двама пирати и единъ негьръ гигантъ имъ хрумна нещастната мисълъ да подирятъ подслонъ въ кжщата ми.

— И не ви ли убиха? — попита Ванъ Щилеръ, който съ мжка се сдържаше да не прихне да се смѣе.

— Не, тѣ се задоволиха да изпразднятъ половина отъ мазето ми.

— Колко ли ви е било страхъ! — извика Кармо.

— Нѣмахъ вече кръвъ въ жилитѣ си.

— Вѣрвамъ, Черниятъ пиратъ имаше страшна репутация.

— И после, както ви казахъ вече, той бѣше съ двама отъ свойтѣ . . О! . .

— Какво ви е, господине?

— Чудно нѣщо! . . .

— Какво?

Нотариусътъ не отговори. Той гледаше внимателно Ванъ Щилеръ, който започна да си бръчка лицето, за да му даде другъ изразъ.

— Паметьта ми трѣбва да е отслабнала, — каза той най-после. Не си спомнямъ вече какъ сполучихъ да се спася, когато кжщата бѣше въ пламъци.

— Сигурно сте скочили презъ прозореца, обясни Кармо, когото почна да избива студена потъ.

— Може да е било така, господа, но сега е късно, а азъ съмъ свикналъ да ставамъ рано. Донъ Рафаеле, заведете тия господа въ стаята, която е определена за тѣхъ! Ще се видимъ утре на закуска.

Плантаторътъ и пиратитѣ станаха.

— Лека нощь, господине и благодаримъ за любезното ви гостоприемство, каза Кармо, като се поклони предъ нотариуса.

Испанецътъ, който познаваше кжщата, мина презъ единъ дългъ коридоръ и заведе двамата другари въ една доста просторна и добре мобилирана стая.

Щомъ вратата се затвори, Кармо извика:

— Стариятъ ни позна, нали другарю?

— Почти съмъ сигуренъ и ние ще сторимъ добре, ако се измъкнемъ тая нощь. Какво ще кажете вие, донъ Рафаеле?

— Оставете ме да разпитамъ нотариуса. Ако има нѣщо опасно, ще дойда да ви предупредя.

— Или ще кажете да ни арестуватъ?

— Не, защото имамъ намѣрение да вървя съ васъ.

— В е? . . . извикаха въ единъ гласъ двамата пирати.

— Вие отивате въ Панама, нали?

— Разбира се.

— И азъ ще дойда; искамъ да си отмъстя на проклетия капитанъ

Когато испанецътъ излѣзе, Кармо отвори прозореца и погледна вънъ.

— Ние сме надъ зеленчукова градина и едва на два метра височина. Единъ малъкъ скокъ, който и донъ Рафаеле може да направи, безъ да рискува да си строши краката.

— Дали Морганъ е пристигналъ вече?

— Това е почти сигурно съ вѣтъра, който духа днесъ. Ще видишъ, че ще отговори на нашия сигналъ.

— Мълчи, ето донъ Рафаеле.

Плантаторътъ се втурна въ стаята.

— Да бѣгаме веднага, каза той.

— Какво има?

— Нотариусътъ ви е позналъ. И отиде да предупреди властитѣ.

— Тогава каза Ванъ Щилеръ, ще последваме съвета ви.

Той се качи на прозореца и скочи въ гра-